

FAKTúra

2015/1. December
10 éves a FAK - jubileumi 5. szám

a Hajdú-Bihar megyei Fiatal Alkotók Közösségének
kulturális és művészeti folyóirata

Benyovszky János: Sírod fölött

Vizek partján térdre esni,
Sötétségben fényt keresni,
Csillagok ott fenn az égen,
Lángvirágok ezüst réten,
Lángvirágok Hold fényében.

Menekül most, aki bátor;
Lesz-e koldus, lesz-e vándor?
Nem is lát már itt a világ,
Elfelejtett az is, ki várt;
Magából, lám minden kizárt.

Fagyott könnyed vízbe hullik,
Víztükör sem fodrozódik,
Merül csak le sötét mélybe,
S bár merülnél te is vele,
Az volna jó, az kellene.

Hiszen ott a tűz se perzsel,
Vizek mélyén az se ér el.
Csendbarlangokba bebújva,
Könnyű ködben megaludva
Gyöngé szárnyad kinő újra.

Ám a halál most a Földön
Rohan által hegyen-völgyön.
Szárnnyad töri, földbe temet,
Sírod fölött rajtad nevet,
S farag csontodból keresztet.

Felhők fölött sír az ég is,
Meghal a Nap, s vele én is...

2007

Kedves Olvasónk!

A kerek évfordulók, lehetőséget adnak a nosztalgiázásra. Mi is szívesen nosztalgiázunk a „régis-zép” időkön, mikor a FAK „csúcsidejében” elindítottuk a FakTúra című kulturális és művészeti folyóiratunkat.

A kor szellemének engedve online világot építgetünk, a régi számainkat, tagjaink oldalait, híreiket stb. is itt találják: fiatalalkotok.webleg.hu

Mondanom sem kell, gyorsan eltelt ez a tíz év, de talán nem volt hiábavaló a munka, hiszen, több projekt is megvalósult (verskiállítás, FAKTúra stb.)

Több fiatal tagunk sikeres alkotóvá érett (Fegyverneki Gergő költő, Komlósi Kornél költő, Lénárt Attila grafikus) és a jövő reményeseit is igyekszünk elérni, segíteni (Sándor Máté zeneszerző).

Reméljük hasonlóan szép 10 év vár ránk, én mindenkinek köszönöm az alkotómunkáját, a kitartását.

Rékasi Attila fotóművész, művészeti vezető

ZENEAJÁNLÓ: Az idén 10 éves Közösségünk legújabb felvett és egyben legifjabb tagja Sándor Máté zeneszerző a debreceni Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskola első éves zeneszerző-kürt szakos hallgatója. Célja, hogy felvételt nyerjen a Zeneművészeti Akadémia zeneszerző szakára, lehetőségeinkhez mérten igyekszünk Őt ebben támogatni. Zongorára és fuvolára írt kompozícióit a FAK honlapján publikáltuk, kérjük hallgassák meg a zeneműveket: fiatalalkotok.webleg.hu

Komlói Kornél: Te meg én

Kopár vidék leszek kedves,
Szegényes, álnok otthonod,
Ha kell, család és szerelmes,
S a világ nélkülünk forog,

Mindent maga előtt hajtva
Balga, mihaszna tengelyén,
Mégse félek kincsem, rajta,
Tudom, hogy megszülettem én,

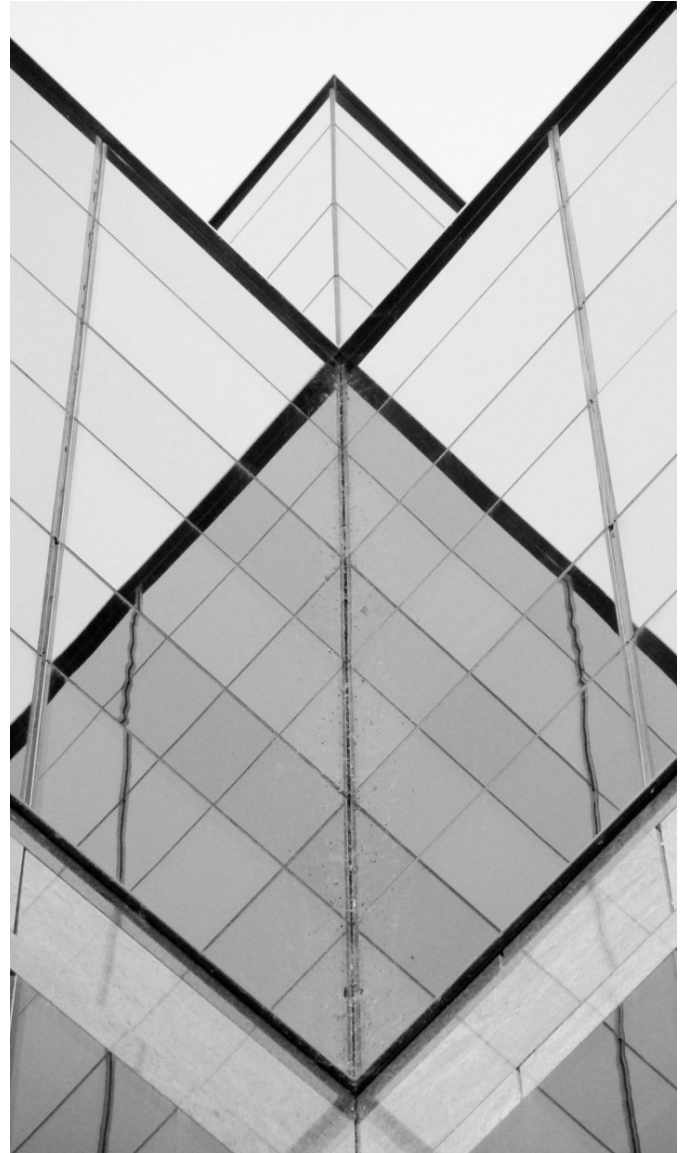
S meghalok, férgek ebédje
Lesz a szám, s vele csókjaim,
S mind azért, hogy ízéd beérje
Hazámat testem romjain.

Nem vagyok gaz, de sajnós ember,
Szakadt kabátba elmenő,
Érted, értem nem jajong tenger,
Hisz neki csak a lelke nő,

Míg nekünk csupán hajunk, körmünk,
A vágy, hogy különbek legyünk,
Hogy sunyin egymás ellen törjünk,
Hát ezért minden, miért teszünk,

Tetves anyagból összegyúrva,
Konok napok kis perceként,
Mint fényes golyó elgurulva,
Élünk csupaszon, te meg én.

2007

Rékasi Attila: Modern formák

A modern építészet világtendenciái Magyarországra, Budapestre is elértek, többek között a kor anyagait, de inkább technológiai lehetőségeit előtérbe helyezve. Üvegpalaták nőnek a kőépületek közé, megosztva ezzel a véleményező polgárokat. Sokaknak nem tetszik ez a modern építészet, egy azonban bizonyos. Sokfélébb vele a Világ! A fotóművész ennek mindig örül. Az ilyen témák inspirálóak lehetnek, hiszen a tükröződő, „fénylő” üvegfelületek, kifogyhatatlan variációkat adnak a felvételezéshez. A geometrikus formák ősidők óta az alkotó emberek esztétikai rendszereinek részei, vizualitásunk alapjai. Fenti alkotásom talán példa lehet erre.

Fegyverneki Gergő: Posztmodern szerelem

- Egy viasztáblába írom történetünk -

Szólt az SMS: nagyon hiányzol, Cica!
Még egy hete a kedvencemet főzte
S mikor nála aludtam,
Még fogkefét is vett,
Hogy mindig vele legyek...

Azután a bizonyos éjszaka után pedig
Már azt mondta:
Nem szeretlek!
Látjátok feleim:
Kidobott. Megcsalt.
Már egy hete csak arra gondolok,
Mikor röpült felém serényen,
Ölébe kapott és ringatott.

Jaj. Nincs már:
- Akár az elillanó álom -
Összedőlt a kincstár.
És nincs rózsás labirinth
És sehhol sem lengedez az az átok zaphyr,
Mert nem jön értem az egyetemre,
Nem gördül be az a kurva Toyota,
Hiába is várom...

És én tojok a
Közönyre, hogy senkit meg nem
Hat a szemeimet borító özvegyi fátyol,
De, óh, Derecskének ríjjadó Leánya!
Sokszorozd meg fájdalmam,
És ordítsd szét világ tengerén:
Pajkos hattyúi arcunk lassan
Végképp elmerül az Adryában.

Ó sírok, sírok,
Mint még nem sírt senki soha,
Mert ne kérjétek tőlem,
Hogy elfojtódjak.
Itt ülök bús düledékeimen
Azon gondolkozván:
Miképp fajul
Lángoktól ölelt kis hazánk,
Hol úr lett a szenny, meg a mocskok.

Isten, légszi, áldd meg a Magyarat!

Mi lesz belőled MODEM? STICK vagy LYUKKÁRTYA?

Debrecen Városának ezredfordulós vezetése nagy lendülettel vágott bele a „régidő szellemének”, és a régi „Kölcsey művháznak” a bontásába, új **modern** időket ígérve! A régi „romokon” *new* vár épült, ámulva figyeltük az új hatalmas „kőfalakat”, a bal felső sarokban a MODEM feliratot térhatására dimenzionálta az ózonlyukas napfény!

Mint minden újat a MODEM-et is gyanakodva, kritikusan szemléltük, vártuk. Aztán az Antal-Lusztig gyűjtemény nem okozott csalódást, legalábbis nekem. A pénzügyi stabilitást biztosító tárlatok mellett, sorjázta a modern, gondolatébresztő kiállítások, melyek a történelemben talán először feltették Debrecen az ország és talán a világ művészeti térképére. Ez nagy fegyvertény! Nagyon kellett már a sokat kritizált keleti végekre egy ilyen „bástya”. Kezdetben meg is volt az ideológia és a lendület is a város részéről, ahogy ezt kívülről meg lehetett ítélni.

Az ember kezdett büszke lenni, hogy köze van Debrecenhez, a köztudottan „nyakas” városhoz, ami lám, ily modern is tud lenni! Érti az „új idők” szavát, akar, fejleszt (és nem csak a sportban) előre tör, ha nem is utat, de megmutat!

Aztán pletykákat hallottunk, majd hírt, hogy a Gulyás Pestre megy. Kukla nyitott a helyi művészek és a fiatal művészek felé és ennek nagyon örültünk, jó tárlatokra jártunk a Múterem Galériába.

Aztán már csak hír jött, mint derült égből a villámcsapás, hogy a MODEM-et átveszi a Déri Múzeum, az üzemelteti, megszűnik önállósága. Lehet én érzem rosszul, de azóta mintha megállt volna az élet, legalábbis döcögését látva aggódva kérdezem, mi lesz belőled MODEM? Stick vagy Lyukkártya?

Rékasi Attila

Itt szeretném megköszönni, Kovács Gergő tagunknak a jubileumi számunk szerkesztésében nyújtott segítségét!

'háromság

- Béla! - böfögte fel harsányan Répa. Este volt, harangoztak. Béla nem nézett rá, a templom falát bámulta szórakozottan. Szél támadt, a válla fölött megnyílt egy időbuborék. Egy varjú odább lépett. Esni kezdett, Répa kitátotta a száját. - Vagy hogy hittalak mán tegnap, Jocó...? - mire egy gólyafiók leesett a villanyoszlopról. Béla (vagy Jocó) még mindig nem nézett fel, lassan, szótlánul belenyúlt a buborékba. Répának taknyos lett az orra, és az anyja húsgombóca jutott eszébe. Béla (legyen Béla) kotorászott egy darabig a buborékban, s a karja odaátrol egy cserépmaszkot emelt elő. Antik darabnak látszott. - Diszkóba nem voltál? - kérdezte Répa, és bedobott egy ezrest a csatornába. - Táncoztak - mondta, és úgy érezte, ő mindent megtett. Béla arca nem árulta el az érzéseit, a maszkot nézte. Répa ment volna, görcs állt a hóna aljába. Vigasztalásképp egy másodfokú egyenletet rajzolt a jó karjával maga elé. Béla erre levette az arcát. Könnyen lejött, emberszínű folt maradt a helyén. Milyen hetyke legény, gondolta Répa és becsukta a száját. Tele volt esővízzel, lenyelte. Béla közben - szándékát egyáltalán nem rejtve - beletette az arcát a buborékba. Az, orrfúját idéző hangon elillant a semmibe. Répa megsajnálta magát, és megkívánt egy tortát. Nehéz élete volt. - Mentünk tegnap anyámék - motyogta, de belül már feladta. Ha akkor szembejön egy ló, leüti. Béla arc nélkül ámuldozott. Csuda egy világ volt ez, kicsi emberek jártak, sokáig éltek. Hálás volt a hűvös esőért. Répa szeme alól folyt a festék, lenézett, hét számmal nagyobb volt a csizmája. - Vagy Pali? - nyögte utoljára. Béla végre ránézett, amennyire ez arc nélkül lehetséges és egy újabb buborék jelent meg, az orra helyéből jött elő. Kisvártatva előhúzta belőle a cserépmaszkot - szakasztott a Béla volt - és az arca helyére illesztette. A maszk mosolygott. - Találkozunk ötezer évvel ezelőtt. - mondta kissé visszhangozva. A buborék megnőtt, Béla belépett, és mindketten eltűntek. Csupán egy bontott csirke és egy fél minyon maradt a helyükön, sztaniolpapírba csomagolva. Répa könnyek fátylán át látta, hogy kisütött a nap, és a templomkert szobrai közül egy ismerős arc tekint reá. - A vaníliás finomabb, kiáltotta dacosan, majd beletúrt egy járókelő hajába. - Ma akkor is én nyertem - nézett szét félszegen, bár a falu nem volt igazán ismerős.

A varjú pedig pont úgy nézett, mint aki nem ért semmit.

Kovács Gergő

illusztráció: Rékasi Attila

FAKTúra, a Hajdú-Bihar megyei Fiatal Alkotók Közösségének ingyenes kulturális és művészeti folyóirata. Kiadja: Fiatal Alkotók Közössége, Debrecen. Szerkeszti a szerkesztőbizottság: Fegyverneki Gergő, Komlói Kornél, Kovács Gergő, Rékasi Attila. Felelős kiadó: Rékasi Attila. Megjelenik alkalmanként. Terjesztés: kereskedelmi forgalomban nem kapható, könyvtárakban, kulturális intézményekben, oktatási intézményekben fellelhető, online olvasható. FAK pártoló tagoknak postaköltség átvállalásával ingyenesen megrendelhető. ISSN: 1789-1167 Elérhetőségünk: rekasifoto@webleg.hu ✉ Fiatal Alkotók Közössége, 4130 DERECSKE, Köztársaság út. 107.

A kiadó az esetleges sokszorosítási hibákért felelősséget nem vállal. A megjelentetett alkotásokért minden felelősséget a szerzők kötelesek vállalni. A FAKTúra független folyóirat, politikai szervezetektől, pártoktól nem fogad el támogatást, azokat nem támogatja!

Az újság megjelenését támogatta: Derecske Város Önkormányzata.